

ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม

Academic article

Legal problems regarding the control of non-hotel accommodations.

อดุลย์ ทานาราช* กำพล วันทา** ญาณกร วรากุลรักษ์** ญาณานันท์ กวยรักษา***

Adul Tanarach* Kumpol Wantha** Yannakorn Warakulak** Yadanant Kuayraksa***

หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยนครราชสีมา* นักวิชาการอิสระ** หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต
สาขาวิชาธุรกิจบริการและการท่องเที่ยว (หลักสูตรนานาชาติ) มหาวิทยาลัยชินวัตร***

Master of Law Program Nakhon Ratchasima College*

Independent Academic** Bachelor of Business Administration (Hospitality and Tourism
Management)***

บทคัดย่อ

เนื่องจากในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 674 ถึงมาตรา 679 เป็นบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการให้เจ้าสำนักต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายหรือบุบสลายอย่างใด ๆ อันเกิดแก่ทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกที่พักอาศัยในโรงแรม และเจ้าสำนักชอบที่จะยึดหน่วงเครื่องเดินทางหรือทรัพย์สินอย่างอื่นของคนเดินทางหรือแขกอาศัยอันเอาไว้ในโรงแรม โฮเตล หรือสถานที่เช่นนั้นได้ จนกว่าจะได้รับใช้เงินบรรดาที่ค้างชำระแก่ตน รวมทั้งมีสิทธิยึดหน่วงทรัพย์สินไว้ขายทอดตลาดได้หากยังมิได้รับชำระหนี้จากผู้เข้าพัก ส่วนกฎหมายอาญาก็เป็นเพียงกฎหมายที่ใช้บังคับภายหลังจากมีเหตุเกิดขึ้นและมีผู้ไปร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ จึงไม่ใช่กฎหมายที่ใช้ในการป้องกันการเกิดเหตุแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ จึงเห็นควรทำการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหา อุปสรรคของกฎหมายที่มีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบันเกี่ยวกับการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมทั้งของต่างประเทศและของประเทศไทย ทั้งนี้ เพื่อแก้ไขปัญหาคือข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมายที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

คำสำคัญ: การควบคุม, สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม.

Abstract

Because in the Civil and Commercial Code, Section 674 to Section 679 is a provision that stipulates that the Bureau is liable for any loss or damage. Caused to property of travelers or guests staying in hotels And the head office prefers to restrain travel or other belongings of travelers or guests in hotels, hotels or such places Until receiving all the money owed to him Including having the right to withhold property at public auction if the guest has not yet been paid As for the criminal law, it is only the law that comes into force after the incident occurred and there are people to complain or accuse. Therefore, it is not a law to prevent the occurrence in any way. For this reason, it is advisable to study and analyze the problem condition. Obstacles to the law that is currently effective in relation to non-hotel accommodation, both foreign and Thailand, in order to solve the current legal problems and problems.

Keywords: controlling, non-hotel accommodation.

บทนำ

จากกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 ดังกล่าว ทำให้ประชาชนตามชุมชนหรือตามท้องถิ่นต่าง ๆ ทั่วประเทศที่พอมีห้องพักหรือบ้านพักพอที่แบ่งให้เช่ารายวันได้ไม่เกิน 4 ห้อง มีจำนวนผู้พักรวมกันทั้งหมดไม่เกิน 20 คน อันมีลักษณะเป็นการประกอบกิจการเพื่อหารายได้เสริม เช่น โฮมสเตย์ เป็นต้น เมื่อได้แจ้งต่อนายทะเบียนทราบแล้ว ก็จะสามารถดำเนินการได้เลยโดยไม่ถือว่าเป็นโรงแรม จึงไม่ต้องต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด เช่น ไม่ต้องบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักในแต่ละห้องลงในบัตรทะเบียนผู้พักในทันทีที่มีการเข้าพัก ไม่ต้องให้ผู้พักลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้พัก ไม่ต้องตรวจสอบอายุของผู้เข้าพักว่ามีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์มาเข้าพักตามลำพังหรือไม่ เป็นต้น เป็นเหตุให้มีการมั่วสุมในการประกอบอาชญากรรมต่าง ๆ โดยที่ทางราชการไม่สามารถกำกับคุมควบและตรวจสอบได้ เช่น ยาเสพติดให้โทษ การค้าประเวณี การค้ามนุษย์ รวมถึงตลอดถึงการมั่วสุมในลักษณะอื่น ๆ ซ่องโจร เป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะกระทบกับการรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงภายในประเทศ จริงอยู่ที่ว่าการส่งเสริมให้ประชาชนมีรายได้เสริมจากการที่นักท่องเที่ยวได้เดินทางมาพัก แต่ก็สมควรต้องมีมาตรการเพื่อปกป้องและคุ้มครองชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาพัก รวมถึงการปกป้องและคุ้มครองสังคมโดยรวมด้วย

สถานที่พักที่มีจำนวนห้องพักในอาคารเดียวกันหรือหลายอาคารรวมกันไม่เกิน 4 ห้องและมีจำนวนผู้พักรวมกันทั้งหมดไม่เกิน 20 คน ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน อันมีลักษณะเป็นการประกอบกิจการเพื่อหารายได้เสริมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบแล้ว จะไม่ถือว่าเป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ทำให้เป็นสถานที่พักสำหรับนักเดินทางชนิดเดียวที่ไม่มีกฎหมายในการปกป้อง คุ้มครองชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของ ผู้เข้าพักเป็นการเฉพาะ จะมีเพียงแต่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 674 ถึงมาตรา 679 และประมวลกฎหมายอาญาเท่านั้น ซึ่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เน้นคุ้มครองเฉพาะทรัพย์สิน ส่วนกฎหมายอาญาก็คือเป็นเพียงกฎหมายที่ใช้บังคับภายหลังจากที่มีเหตุเกิดขึ้นแล้ว ไม่ใช่กฎหมายที่ใช้ในการป้องกันมิให้เกิดเหตุแต่อย่างใด สถานที่พักที่มีจำนวนห้องพักในอาคารเดียวกันหรือหลายอาคารรวมกันไม่เกิน 4 ห้องและมีจำนวนผู้พักรวมกันทั้งหมดไม่เกิน 20 คน ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน อันมีลักษณะเป็นการประกอบกิจการเพื่อหารายได้เสริมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบแล้ว จะไม่ถือว่าเป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ไม่สามารถทราบจำนวนและชื่อผู้เข้าพักได้ หากเกิดปัญหาภัยพิบัติต่างๆ เช่น อัคคีภัย อุทกภัย หรือสาธารณภัยอื่นๆ ก็จะไม่สามารถทราบจำนวนและชื่อบุคคลที่เข้าพัก นอกจากนี้หากมีบุคคลที่ทางราชการต้องการตัวมาเข้าพัก เช่น ผู้ที่หมายจับของศาล ผู้ก่อการร้าย มาเข้าพักทางราชการก็จะมีปัญหาเนื่องจากไม่มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักในแต่ละห้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบ

ปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เกิดขึ้น

1. หากมีปัญหาก่อขึ้นกับชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้เข้าพัก จะไม่สามารถนำพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มาใช้บังคับได้ จึงต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายอาญา

2. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 674 ถึงมาตรา 679 เป็นบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการให้เจ้าสำนักต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายหรือบุบสลายอย่างใดๆ อันเกิดแก่ทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกที่พักอาศัยในโรงแรม รวมทั้งให้อำนาจเจ้าสำนักชอบที่จะยึดหน่วงเครื่องเดินทางหรือทรัพย์สินอย่างอื่นของคนเดินทางหรือแขกอาศัยอันเอาไว้ในโรงแรม โฮเต็ล หรือสถานที่เช่นนั้นได้จนกว่าจะได้รับใช้เงินบรรดาที่ค้างชำระแก่ตน และมีสิทธิยึดหน่วงทรัพย์สินไว้ขายทอดตลาดได้หากยังมิได้รับชำระหนี้จากผู้เข้าพัก ส่วนกฎหมายอาญาที่เป็นเพียงกฎหมายที่ใช้บังคับภายหลังจากมีเหตุเกิดขึ้นและต้องมีผู้ไปร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ จึงไม่ใช่กฎหมายที่ใช้ในการป้องกันการเกิดเหตุแต่อย่างใด สรุปพอสังเขปได้ว่า เมื่อสถานที่พักที่มีจำนวนห้องพักในอาคารเดียวกันหรือหลายอาคารรวมกันไม่เกิน 4 ห้องและมีจำนวนผู้พักรวมกันทั้งหมดไม่เกิน 20 คน ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน อันมีลักษณะเป็นการประกอบกิจการเพื่อหารายได้เสริมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบแล้ว จะไม่ถือว่าโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ.2547 จึงไม่มีกฎหมายเฉพาะเพื่อใช้บังคับกับกรณีนี้ ดังนั้น จึงต้องมีกฎหมายขึ้นมาใช้บังคับเป็นการเฉพาะ เพื่อปกป้องและคุ้มครองชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวที่เดินทาง มาพัก รวมถึงการปกป้องและคุ้มครองสังคมโดยรวม

วิเคราะห์ปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย

เมื่อพิจารณาฎีกากระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรมพ.ศ. 2551 ข้อ1 ทำให้ธุรกิจโฮมสเตย์ที่มีจำนวนห้องพักในอาคารเดียวกันหรือหลายอาคารรวมกันไม่เกินสี่ห้องและมีจำนวนผู้พักรวมกันทั้งหมดไม่เกินยี่สิบคน ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน อันมีลักษณะเป็นการประกอบกิจการเพื่อหารายได้เสริมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดไม่เป็นโรงแรมตาม (3) ของบทนิยามคำว่า “โรงแรม” ในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ส่งผลให้ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายที่ออกมาควบคุมธุรกิจโฮมสเตย์มีเพียงแต่

1. ประกาศสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เรื่อง กำหนดมาตรฐานบริการท่องเที่ยวมาตรฐานโฮมสเตย์ไทย พ.ศ. 2551
2. ระเบียบสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวว่าด้วยการประเมินมาตรฐานโฮมสเตย์ไทยพ.ศ. 2551
3. ระเบียบสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวว่าด้วยการใช้เครื่องหมายรับรองมาตรฐานโฮมสเตย์ไทย พ.ศ.2551

ซึ่งประกาศและระเบียบที่กล่าวมาเป็นการออกมาเพื่อกำหนดมาตรฐานในธุรกิจโฮมสเตย์โดยให้ธุรกิจโฮมสเตย์จดทะเบียนต่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อควบคุมมาตรฐานด้านที่พัก ด้านอาหารและโภชนาการ ด้านความปลอดภัย ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมท่องเที่ยวด้านสภาพแวดล้อม มาตรฐานด้านมูลค่าเพิ่ม ด้านการส่งเสริมการตลาด อันเป็นระเบียบที่ออกมาเพื่อบังคับควบคุมธุรกิจโฮมสเตย์และเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวเป็นหลักอย่างไรก็ตาม ประกาศและระเบียบดังกล่าวจะถูกนำมาใช้เฉพาะแต่โฮมสเตย์ที่มีความประสงค์ให้สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวตรวจสอบมาตรฐานเท่านั้น ซึ่งไม่มีกฎหมายฉบับใดบังคับให้ธุรกิจโฮมสเตย์ต้องผ่านการตรวจสอบมาตรฐานจากสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวแต่อย่างใด และบทลงโทษของการไม่ปฏิบัติตามระเบียบเหล่านั้นก็คือการยึดป้ายมาตรฐานโฮมสเตย์คืนเท่านั้น โดยไม่มีบทลงโทษประการอื่น 3.2 ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการธุรกิจโฮมสเตย์ในชุมชนส่วนในด้านการประกอบธุรกิจโฮมสเตย์ในปัจจุบันยังมีลักษณะต่างคนต่างทำไม่มีการรวมกลุ่มกันเท่าที่ควร และผู้ประกอบการมักจะเป็นคนที่ฐานะดีอยู่แล้วในชุมชนนั้น เช่นผู้นำในหมู่บ้านหรือญาติสนิท หรือไม่ก็มีการประกอบธุรกิจแบบรีสอร์ตโดยใช้ชื่อ

ว่าโฮมสเตย์บ่งหน้าทำให้ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวมิได้กระจายอย่างเท่าเทียมกัน โดยผลประโยชน์ส่วนใหญ่ มักตกกับคนจำพวกหนึ่งในชุมชนหมู่บ้านเท่านั้น และในการจัดตั้งกลุ่มโฮมสเตย์ขึ้นมาในชุมชนก็ไม่ได้คิดถึงคน ส่วนใหญ่ในชุมชน เพราะหากบ้านใดต้องการจัดตั้งก็สามารถรวมกลุ่มกันเพียงจำนวน ๓ หลังคาเรือนเท่านั้น ก็ สามารถจัดตั้งได้แล้ว โดยไม่มีการฟังเสียงคนส่วนใหญ่ในชุมชนว่าต้องการให้มีการจัดตั้งกลุ่มโฮมสเตย์หรือไม่ ทั้งๆที่คนเหล่านั้นได้รับผลกระทบด้านลบทางด้านปัญหาสถานะแวดล้อม ความเสื่อมโทรมอย่างเท่าเทียมกัน แต่ ก็ยังไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบเข้ามาดูแลในส่วนนี้รวมทั้งไม่มีกฎหมายที่มาสสนับสนุนในการดำเนินการธุรกิจนี้ ร่วมกันเพื่อให้มีการกระจายรายได้ไปสู่ทุกคนอย่างเท่าเทียม 3.3 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมแม้ว่าการท่องเที่ยว รูปแบบธุรกิจโฮมสเตย์จะมีผลดีคือสามารถสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนในระดับรากหญ้าได้โดยตรง แต่เนื่องจาก ธุรกิจโฮมสเตย์เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่มีการใกล้ชิดกับชาวบ้านในชุมชนเพราะนักท่องเที่ยวต้องพักอาศัยรวม กับชาวบ้าน และใกล้ชิดกับแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติจึงอาจก่อให้เกิดผลเสียทั้งต่อชุมชนและสถานะแวดล้อม ตามธรรมชาติซึ่งสามารถระบุปัญหาเบื้องต้นได้คือเกิดการแย่งชิงทรัพยากรและที่ดินทำกินของคนในชุมชนเพื่อ นำมาใช้ประโยชน์ในการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมาจากวัฒนธรรมที่หลากหลายส่วนหนึ่งไม่สามารถเข้าใจวิถีชีวิต ดั้งเดิมของชุมชนบางแห่งเยาวชนในชุมชนเลียนแบบวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยว รวมทั้งเกี่ยวกับปัญหาสถานะ แวดล้อมเมื่อมีนักท่องเที่ยวมากขึ้นจึงเกิดปัญหาขยะและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม และหากไม่มีการดูแลที่เพียงพอ นักท่องเที่ยวอาจทำลายสิ่งแวดล้อมเสียเองได้เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วธุรกิจการท่องเที่ยวในรูปแบบโฮมสเตย์จึงต้องม ีการส่งเสริมอย่างถูกต้องเพื่อให้เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1. ให้แก้ไขมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ.2547 เกี่ยวกับบทนิยามของ “โรงแรม” (3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแก่เป็น (3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ ภายใต้อำนาจมาตรา 35 มาตรา 36 มาตรา 37 มาตรา 38 มาตรา 39 มาตรา 45 มาตรา 46 มาตรา 47 มาตรา 48 มาตรา 56 มาตรา 57 มาตรา 61 โดยให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการตามมาตราดังกล่าว คือ ผู้ที่ เป็นเจ้าของที่พักตามมาตรา

2. ให้ ผู้จัดการต้องจัดให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักในแต่ละห้องลงใน บัตรทะเบียนผู้พักในทันทีที่มีการเข้าพัก โดยให้ผู้พักคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้พัก หากผู้ พักมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์และเข้าพักตามลำพัง ให้ผู้จัดการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับไว้ด้วย และ นำไปบันทึกลงในทะเบียนผู้พักให้แล้วเสร็จภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจากมีการลงทะเบียนเข้าพัก ตามมาตรา 35 ถ้ารายการซึ่งจะต้องบันทึกลงในทะเบียนผู้พักตามวรรคหนึ่งซ้ำกับรายการวันก่อนให้บันทึกรายการดังกล่าวว่าไม่ มีการเปลี่ยนแปลงการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เข้าพักลงในบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักต้องบันทึก ทุกรายการให้ครบถ้วน ห้ามมิให้ปล่อยช่องว่างไว้โดยไม่มีเหตุผลสมควร

3. ให้ผู้จัดการต้องเก็บรักษาบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักไว้เป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปี และต้องให้อยู่ในสภาพที่ตรวจสอบได้บัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พัก ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 35 ผู้จัดการต้องส่งสำเนาทะเบียนผู้พักในแต่ละวันไปให้นายทะเบียนทุกสัปดาห์แล้วให้นายทะเบียนทำใบ รับมอบให้ไว้เป็นสำคัญ หากโรงแรมใดอยู่ห่างไกลหรือไม่สามารถส่งได้ตามกำหนดดังกล่าว ให้นายทะเบียน พิจารณากำหนดระยะเวลาส่งสำเนาดังกล่าวแล้วแจ้งให้ผู้จัดการทราบมาตรา 37 ในกรณีที่ทะเบียนผู้พักที่เก็บ รักษาไว้ในโรงแรมสูญหายหรือถูกทำลาย ผู้จัดการต้องดำเนินการขอคัดลอกสำเนาทะเบียนผู้พักนั้นจากนาย ทะเบียนมาเก็บรักษาไว้แทนมาตรา 38 ผู้จัดการมีหน้าที่ (1) ดูแลไม่ให้บุคคลใดหลบซ่อนหรือมั่วสุมในเขต

โรงแรมในลักษณะอันควรเชื่อว่าจะก่อความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง หรือจะมีการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม (2) แจ้งให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ทราบโดยทันที ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าอาจมีหรือได้มีการหลบซ่อนหรือมั่วสุมหรือการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรมตาม (1) มาตรา 39 ผู้จัดการอาจปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมได้ในกรณีดังต่อไปนี้

- (1) มีเหตุอันควรสงสัยได้ว่าบุคคลนั้นจะเข้าไปหลบซ่อน มั่วสุม หรือกระทำการใด อันเป็นความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม หรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้พักอื่นในโรงแรม
- (2) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นไม่สามารถจ่ายค่าห้องพักได้
- (3) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นเป็นโรคติดต่ออันตรายหรือโรคติดต่อตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อ

- (4) มีเหตุอันสมควรประการอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในกรณีตาม (3) ถ้าผู้จัดการรับบุคคลนั้นเข้าพักจะต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อทราบด้วยมาตรา 45 ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากนายทะเบียนมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

- (1) เข้าไปในโรงแรมในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเพื่อตรวจสอบใบอนุญาตทะเบียนผู้พัก บัตรทะเบียนผู้พัก สภาพและลักษณะของโรงแรม หรือตรวจสอบห้องพักที่ว่างหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของโรงแรมที่เปิดใช้ร่วมกันหรือเข้าไปในโรงแรมในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบจำนวนและประวัติของพนักงานโรงแรม ทั้งนี้ เพื่อควบคุมให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

- (2) มีหนังสือเรียกผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ผู้จัดการ หรือเจ้าหน้าที่ของโรงแรมมาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณาเมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (1) แล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของโรงแรมนั้นก็ได้ ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่การตรวจสอบใกล้จะเสร็จสิ้นหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหากเน้นเข้าในการตรวจสอบจะมีการปกปิดหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงเอกสารหรือหลักฐานไปจากเดิมมาตรา 46 ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวและหนังสือมอบหมายจากนายทะเบียนแก่บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดมาตรา 47 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม นายทะเบียน และพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 48 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการกระทำการหรืองดเว้นไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ของกรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการประกอบธุรกิจโรงแรมของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย มาตรา 56 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 34 (10) มาตรา 35 วรรคหนึ่งหรือวรรคสี่ มาตรา 36 มาตรา 37หรือมาตรา 38 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท มาตรา 57 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๕ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท มาตรา 61 ผู้ใดแจ้งรายการเท็จลงในบัตรทะเบียนผู้พักหรือทะเบียนผู้พัก หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 45 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน อันมีลักษณะเป็นการประกอบกิจการเพื่อหารายได้เสริมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด เช่น มาตรา 4 กำหนดว่า โรงแรมจะเปิดดำเนินการได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตและจะทะเบียนโดยถูกต้อง มาตรา 11

กำหนดให้โรงแรมต้องมีป้ายบอกชื่อหรือยี่ห้อเป็นภาษาไทยให้เด่นชัดติดไว้หน้าโรงแรม ต้องมีใบอนุญาตติดไว้ ณ ที่เปิดเผยภายในโรงแรมและให้ใกล้ ทางเข้าออกข้างหน้าให้มากที่สุด และต้องมีเลขที่ประจำห้องพักติดไว้ที่หน้าห้อง มาตรา 12 กำหนดให้โรงแรมจะต้องมีสมุดซึ่งมีเลขเรียงหน้าติดต่อกัน ตามลำดับสำหรับจดนามผู้พัก สมุดจดนามผู้พักนี้ก่อนที่จะให้จดนามผู้พัก เป็นครั้งแรก เจ้าสำนักจะต้องยื่นต่อนายทะเบียนเพื่อประทับตราและลงลายมือชื่อ และนายทะเบียนต้องเซ็นชื่อย่อกำกับไว้ทุก ๆ แผ่น เป็นต้น นอกจากนี้ยังกำหนดโทษทางอาญาไว้กรณีที่เจ้าสำนัก และผู้เข้าพักที่ไม่ปฏิบัติตามที่กำหนด เช่น มาตรา 15 กำหนดว่า ผู้พักคนใดจดหรือแจ้งให้เจ้าสำนักจดลงในสมุด จดนามผู้พักซึ่งข้อความใด ๆ ที่รู้ว่าเป็นความเท็จก็ดี หรือข้อความที่จด หรือแจ้งนั้นอาจจะทำให้ผู้อื่นหรือสาธารณชนเสียหายก็ดี มีความผิดต้อง ระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท มาตรา 16 กำหนดว่า เจ้าสำนักคนใด โดยรู้อยู่แล้ว และในลักษณะอันจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่สาธารณชน หรือผู้พัก จดลงในสมุดจดนามผู้พักซึ่ง รายการใด ๆ อันไม่ถูกต้องตรงกันกับข้อความซึ่งผู้พักได้ให้ถ้อยคำ หรือ แจ้งไว้จริง มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท มาตรา 19 กำหนดว่า ผู้ใดเปิดโรงแรมขึ้นโดยมิได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 4 มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท ผู้ใดดำเนินกิจการในฐานะเป็นเจ้าสำนักแห่งโรงแรมที่กล่าวแล้ว หรือโรงแรมซึ่งถูกยึดหรือเพิกถอนใบอนุญาต มีความผิดต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการต้องมีหน้าที่หลายประการ คำนิยาม

บรรณานุกรม

เสนีย์ปราโมช. (2521). **กฎหมายลักษณะทรัพย์**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

หยุดแสงอุทัย, **กฎหมายแพ่งลักษณะมูลหนี้ (2517)** (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.), หน้า 47-48

พวงผกา บุญโสภาคย์ (2551). **กฎหมายแพ่งพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมและสัญญา**. มหาวิทยาลัยรามคำแหง หน้าที่ 13

พวงผกา บุญโสภาคย์ และประสาน บุญโสภาคย์, (2551.). **กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรม-สัญญา**. มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ณัฐพงศ์ โปษะบุตร และคณะ, (2553). **กฎหมายธุรกิจ 1**, (กรุงเทพ : มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ)

จิต เศรษฐบุตร (2512). **คำอธิบายนิติกรรมและหนี้เล่ม 1** (กรุงเทพ : แสงทองการพิมพ์)

อัศววิทย์ สุมาวงศ์, **คู่มือการศึกษาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมสัญญา**, (พลสยามพริ้นติ้ง)

พระบรมราชโองการ ร.๖ ที่ 65/507 ลงวันที่ 25 มีนาคม พุทธศักราช 2464

กฎหมาย. **กฎกระทรวงเรื่องกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ.2551.**

กระทรวงมหาดไทย. **ประกาศกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเรื่องกำหนดมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย มาตรฐานที่พักเพื่อการท่องเที่ยวประเภทโรงแรม**. 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

ระเบียบการปกครองและจัดประโยชน์ที่ดินสิ่งปลูกสร้างราชพัสดุพุทธศักราช 2485 (ระเบียบกระทรวงการคลังที่ 8782/2985 สั่งวันที่ 21 ก.พ. 2485) ข้อมูลออนไลน์

- ศาลฎีกา. (2550, 26 มกราคม). ระบบสืบค้นคำพิพากษาและคำสั่งศาลฎีกา. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.thma.org/th/index.php?option> (เข้าถึงเมื่อ: 12 กันยายน 2560).
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2551, 10 มีนาคม). ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์. [ออนไลน์]. (เข้าถึงเมื่อ: 12 กันยายน 2559).
- กมลรัตน์วิระกุล. (2008). บทความ: ข้อคิดการลงทุนสร้างโรงแรมแบบเศรษฐกิจพอเพียง. [Online]. Available: <http://www.thma.org/th/index.php?option> (เข้าถึงเมื่อ: 18 มกราคม 2560).